

Edebiyat

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Ağustos 2023

Edebiyatın gücünde kendimi bulduğumun öyküsüydü adeta aralıksız on yıldır kalemimle süregelen yolculuğum ve de o gaipten gelen güdü ve coşku gel gör ki bir değil binlerce yenilgiye tekabül etmiştim: ben ve de kalemim...

Gücüme gidense bir güç gösterisi ile iştiğal olan canlıların nazarında aralıksız sorgulandığım kadar da ıslıklanıyordum ne de olsa ıskaladığım bir "kendim" vardı kendimin içinde üstelik ömrün her anında her anısında saf tuttuğum nice mizansen nice duygu ve dürtü.

Göç mevsimim geliyordu demek ki ve yavaşça uzaklaşıyordum edebiyat denen coşkunun haznesinden ve mıntıkamda saklı sözcükler en çok da aşk idi beni terk eden...

Havsalam almadığı kadar ruhum bedenimden taşıyordu.

Köprüler kurduğum bir ömür ve istisnasız sevdiğim.

Haşmetli bir farkındalık sunmuştu bana Tanrı ve sebepli sebepsiz yazdığım onca yazı ve şiirin ardında kalan korkusu ve kuru ve dibe düşen tortusu.

Mizacımda saklı huzur muydu da çoktan savurmuşum?

Huzur bulduğum mademki kalemin her huzuruna çıktığımda hâsıl olan o kesif sessizlik ve matemim ön görüsünde bir iç görü iken dış sesin baskın tınısında üstüme geçirdiğim o susku dolu yalnızlık.

Güç bela sevenlere rağmen kolaylıkla sevebildiğim...

Güç bulduğum kalemimin de kan kaybettiği...

Ne kansızdım ne de yalnız çünkü binlerce tohum atmıştım kalemin cephaneliğinde neler keşfetmiştim kendime ve hayata dair.

Uzamında bu coşkunun tükettiğim sözcükler.

Hevesle nefes nefese yazmanın ertesinde kendime d/okunabilmek adına dağlar yokuşlar engeller açtığım...

Zamansa aleyhime işliyordu:

Bazen leyli.

Bazen lafügüzaf.

Bazen bir darboğaz...

Ve kimliğimin aralıksız sorgulandığı nihayetinde yöneldiğim darağacı ve cellat çoktan almışken yerini ve hazır ol da beklerken bir de idam sehпасı inşa edilmişti mademki önüme bense önünü alamadığım bir hız bir hevesle yazarken aslında nasıl da doluymuş gönlüm ve içim, demenin meali iken idam sehпасına dizdiğim sayısız öge sayısız olgu sayısız sıfat sayısız imge ve sözcüklerin de duyguların da çorap söküşü gibi geldiğini elbet görmezden gelmemiştim bunca zaman ve artık içimden gelmiyordu ne de olsa hayatın tadını duyumsarken ansızın kendimi kaybetmiş ve adımı unutmuşum...

Sessizlik ve insanlardı racon kesen.

Bense belki bir deli belki bir veli.

Meczip yüreğimse kaç bin kere infilak etmişti ve işte arsızca arkamdan ıslıklıyordu beni tüm karanlık

gölgeler bense gölgemi çoktan uçurumun dibine uçurmuşken bir yandan da uçurtmalar salıyordum semanın derinliklerine ve derinimde açılan yaranın yasını tutarken biliyordum ki yas bildiğim aslında evrenin ve Tanrının altına imza attığı bir yasa mahiyetinde idi.

Güç bela yaşamak mı yazmak mı?

Elbet yazmak her şeyin üstündeydi öyle ki hayatımı hiçe sayıp kendim esir ettiğim.

Bir adım ötesi sevgime ve ilgime ihtiyaç duyan birilerinin olup olmaması idi belki de sekteye vuran kalemim ve işte her sekme benim için bir yenilgiydi bense yanılığımı tahliye etmek adına tensiye de ederken pek çok şeyi pek çok insanı bir tanı koyamıyordum içimde hâsıl olan o devasa dalgalara...

Belki bir sarkıt belki bir dikit.

Yüreğime yağan çiy ve çiğnemededen yuttuğum sözcükler bazense üstüme birkaç beden büyük gelen o yoksunluk duygusu:

Yetemediğim kadar da vardı hani insanlara bense bir yatırım bellemişken sevgiyi ve edebiyatı...

İçine düştüğüm o kuyu aslında aşkın tanıklığında sırlarımın eşliğinde serpilten hüznüme eşlik eden bir var olma coşkusu ve çabası iken...

Her nota ılıman bir mevsimdi.

Ruhumun sol anahtarı ile her kapıyı açan bir varlık ve dürtü ve içerlediğim kadar da kapısından kovulduğum köylere rağmen hali hazırda devam ediyordu yolculuğum...

Yol uzundu belki de haddinden fazla kısa...

Yadı dünümün bir teselli yârim iken kalemin ikircikli dünyasında sözcüklerse vebaldi boynuma yazma aşkının çatallı yolunda ve sesinde keşfe çıktığımdı işte kalemin künyesinde ve edebiyatın himayesinde ebedi bir aşka kucak açmanın da nüvesi iken esin kaynağım ve ilham perimle son bir yıldır hayli mücadele verdiğim bir o kadar yaldızlı ve İlahi bir yol idi yazma maceram aşkın ve sonsuzluğun rahmetine eşlik eden duygu ve sözcüklerin her halükarda arkasının kesilmediği...

Ne de olsa...

Edebiyat, hayatın arka bahçesinde saklı gizem dolu bir cennet iken ve mahlasım da aşk iken köpüren denizde sadece bir tek damlaya tekabül etsem bile yazma aşkının deryalara ve okyanuslara denk düştüğü ve işte kıyıya vuran kalemin d/okunaklı na'şında hükmetmenin de izafı tanığı iken sözcüklerle örülü iç dünyanın hâkimiyeti ile baş koyduğum esrarlı bir yolculuk ve kimlik kaygımda pek çok çekincemi geride bıraksam bile kendimle uzlaşmanın ihtimal dâhilinde olması bile yazmam için yeterli ve gerçekçi ve geçerli bir eylem iken...